

Kniha Daniel — stodevät'desiatšest'

Prorocké paralely a Božie sklamanie: Zjavná cesta Božieho ľudu posledných dní v Zjavení 10

Jeff Pippenger

2024-04-27

V desiatej kapitole Zjavenia, kde sú predstavené dejiny posolstiev prvého a druhého anjela, bolo Jánovi ako symbolu Božieho ľudu posledných dní vopred oznámené, že v dejinách, ktoré symbolicky predstavoval, má nastať sklamanie; a toto sklamanie bolo tou zložkou dejín prvého a druhého anjela, ktorá bola pre porozumenie milleritov zapečatená, aby bola vyskúšaná ich viera.

A hlas, ktorý som počul z neba, znovu prehovoril ku mne a povedal: Chod', vezmi otvorenú knižku z ruky anjela, ktorý stojí na mori i na zemi. A šiel som k anjelovi a povedal som mu: Daj mi tú knižku. A on mi povedal: Vezmi ju a zjedz ju; a spôsobí horkosť v tvojom bruchu, ale v твоjich ústach bude sladká ako med. A vzal som knižku z ruky anjela a zjedol som ju; a v mojich ústach bola sladká ako med; a len čo som ju zjedol, moje brucho zhorklo. Zjavenie 10:8–10.

V desiatom verši Ján predstavuje dejiny od 11. augusta 1840, keď zostúpil mocný anjel s malou knižkou vo svojej ruke, až po Veľké sklamanie 22. októbra 1844. Skôr než symbolicky predstavil tieto dejiny, je mu povedané „hlasom, ktorý“ „počul z neba“, že keď zje malú knižku, „spôsobí horkosť v tvojom bruchu, ale v твоjich ústach bude sladká ako med.“ Horké sklamanie bolo tým, čo skúšalo vieru milleritov, a nebolo pre nich najlepšie vedieť o tomto sklamaní skôr, než prišlo; Ján však predstavuje ľud posledných dní, od ktorého sa vyžaduje, aby poznal skutočnosti spojené s načrtnutím udalostí, ktoré tvoria dejiny posolstva prvého a druhého anjela.

Tieto posvätné dejiny určujú, že na ľud posledných dní mala prísť skúška, a bola to skúška založená na niečom, čomu pre nich nebolo najlepšie porozumieť vopred pred skúškou, predsa to však nebola totožná skúsenosť milleritov, hoci sa dokonale zhodovala s vymedzením udalostí znázornených prvým a druhým anjelom, lebo aj sedem hromov predstavuje „budúce udalosti, ktoré budú zjavené vo svojom poradí“.

Hoci je potrebné poznať základné dejiny milleritov, Boží ľud posledných dní by naplnil ten istý náčrt udalostí ako milleriti; avšak to, čo skúšalo milleritov a čo bolo pre nich najlepšie vopred nepoznať, by bolo odlišnou skúškou, spôsobenou prvkom, ktorý bol zapečatený až dovtedy, kým nenastal čas, aby Lev z kmeňa Júdovho odpečatil Zjavenie Ježiša Krista, čo sa odohráva v skrytých dejinách štyridsiateho verša jedenástej kapitoly Daniela.

To, čo bolo zapečatené, bolo určené na skúšku Božieho ľudu posledných dní a táto skúška sa bude zhodovať s medzníkom, na ktorom boli skúšaní milleriti, lebo či už pri prvom naplnení v dejinách milleritov, alebo pri poslednom naplnení posledných dní, sedem hromov bolo „vymedzením udalostí“, „ktoré mali byť odhalené vo svojom poradí“.

To, čo zostalo vo všeobecnosti nepovšimnuté, je skutočnosť, že tak ako Ján predstavuje dejiny zostúpenia Krista s malou knižkou od 11. augusta 1840 až po Veľké sklamanie 22. októbra 1844, tie isté dejiny boli predstavené aj zostúpením druhého anjela 19. apríla 1844. Prvé sklamanie možno chápať ako Jánovo sklamanie, ktorý po zjedení malej knižky 11. augusta 1840 zažil sklamanie 19. apríla 1844. Keď toto sklamanie prišlo, druhý anjel zostúpil so „zápisom“ vo svojej ruke.

„Iný mocný anjel dostal poverenie zostúpiť na zem. Ježiš mu vložil do ruky spis, a keď prichádzal na zem, zvolal: ‚Padol Babylon, padol.‘ Potom som videla, ako sklamaní opäť pozdvihli svoje oči k nebu a s vierou i nádejou hľadeli na zjavenie svojho Pána. Mnohí sa však zdali zotrvať v otupenom stave, akoby spali; predsa som však na ich tvárach mohla vidieť stopy hlbokého zármutku. Sklamaní z Písem poznali, že sa nachádzajú v čase meškania a že musia trezľivo čakať na naplnenie videnia. Tie isté dôkazy, ktoré ich viedli k tomu, aby svojho Pána očakávali v roku 1843, ich viedli k tomu, aby Ho očakávali v roku 1844. Videla som však, že väčšina nemala tú energiu, ktorá charakterizovala ich vieru v roku 1843. Ich sklamanie ochromilo ich vieru.“ Early Writings, 247.

Milleritské dejiny, ktoré Ján predstavuje v desiatej kapitole, sú dejinami prvého a zároveň aj druhého anjela. Zostúpenie prvého anjela s posolstvom a zostúpenie druhého anjela s posolstvom označujú začiatok príslušných dejín, ktoré sa obe skončili sklamaním, hoci Ján priamočiarejšie znázorňuje celé dejiny oboch anjelov. Aj po 22. októbri 1844, keď prišiel tretí anjel s posolstvom, sklamanie zo vzbury roku 1863 poskytuje tretie svedectvo o období, ktoré sa začína posolstvom a končí sa sklamaním.

Prvé sklamanie hnutia tretieho anjela dňa 18. júla 2020 bolo paralelou k prvému sklamaniu milleritov. Istá pravda bola zapečatená, tak ako bola zapečatená pravda o roku 1844, keď Pán držal svoju ruku nad omylom v niektorých výpočtoch, čo spôsobilo prvé sklamanie milleritov. Keď bol tento omyl následne pochopený, omyl bol odpečatený, pretože Lev z kmeňa Júdovho odňal svoju ruku. Omyl z 18. júla 2020 vznikol v dôsledku odmietnutia uznať, že Jeho ruka bola pozdvihnutá 22. októbra 1844, keď vyhlásil, že „času už viac nebude“.

Či už to bolo filadelfské hnutie pri prvom sklamaní prvého anjela, alebo prvé sklamanie laodicejského hnutia tretieho anjela, Jeho ruka predstavuje medzník. Dňa 19. apríla 1844 a 18. júla 2020 sklamanie vyvolalo čas rozptýlenia. Tí, ktorí boli zhromaždení buď 11. augusta 1840, alebo 11. septembra 2001, boli rozptýlení, a potom Kristus začal po druhý raz zhromažďovať svoj ľud.

Zhromažďoval ľud počnúc 11. septembrom 2001, lebo, ako to znázorňuje Kristov krst, až keď zostúpi Božský symbol, začína zhromažďovať svojich učeníkov, nie skôr. Potom, po rozptýlení, Kristus zhromažďuje svoj ľud po druhý raz. Kristus zhromažďoval svojich učeníkov počnúc svojím krstom a po rozptýlení spôsobenom krížom začal zhromažďovať svojich učeníkov po druhý raz. Prorocká skutočnosť druhého zhromažďovania, ktoré sa začalo v júli 2023, bola súčasťou toho, čo bolo zapečatené 18. júla 2020, hoci to bolo zreteľne prvkom dejín milleritov.

V štyridsiatom verši Daniela jedenásť vystúpila v roku 2020 šelma z bezodnej priepasti a zabila oba rohy zemskej šelmy. V júli 2023 začal Pán po druhý raz zhromažďovať svoj ľud posledných

dní. Proces zhromažďovania je znázornený v posvätnnej milleritskej histórii a v tejto histórii sú dve historické svedectvá o tom, ako po druhý raz zhromažďuje svoj ľud. Proces zhromažďovania je prorockým prvkom, ktorý bol zapečatený až do júla 2023. Dielo zhromažďovania svojho ľudu po druhý raz sa naplňa počas dejín ukrajinskej vojny, tesne pred druhým zvolením ôsmeho prezidenta, ktorý je zo siedmich.

Dňa 11. augusta 1840 Pán zhromaždil mileritské hnutie a toto zhromaždenie označil uvedením tabuľky z roku 1843, ktorá bola vydaná v máji 1842. Táto tabuľka predstavovala základné poslanstvo, lebo vtedy kládol základ mileritského chrámu. Zostúpenie anjela zo zjavenia v desiatej kapitole dňa 11. augusta 1840 je rovnobežné s Kristovým krstom, ktorý okrem iného označil začiatok Kristovho vyberania si učeníkov.

„Povolaním Jána a Ondreja a Šimona, Filipa a Natanaela sa začalo polozenie základu kresťanskej cirkvi. Ján nasmeroval dvoch zo svojich učeníkov ku Kristovi. Potom jeden z nich, Ondrej, našiel svojho brata a priviedol ho k Spasiteľovi. Nato bol povolaný Filip a ten išiel hľadať Natanaela.“ The Desire of Ages, 141.

Dielo Williama Millera od času konca v roku 1798 až do 11. augusta 1840 predstavovalo dielo Jána Krstiteľa; no keď zostúpil anjel zo Zjavenia desať, ako to predobrazovalo zostúpenie Ducha Svätého pri Kristovom krste, Pán „zhromaždil“ svojich základných učeníkov. Títo dvaja svedkovia ukazujú, že Kristus zhromaždil svoj ľud posledných dní 11. septembra 2001, keď zostúpil anjel z osemnásťtej kapitoly Zjavenia; avšak tak ako v prípade mileritov, aj oni mali byť skúšaní prvkom zo siedmich hromov, ktorý bol zapečatený, a potom mal Pán zhromaždiť svoj ľud po druhý raz.

Druhé zhromaždenie Božieho ľudu posledných dní sa začalo v dejinách znázornených na samom konci jedenásteho verša jedenásťtej kapitoly Daniela, tesne pred Putinovým víťazstvom nad Ukrajinou a tesne pred dvanástym veršom, kde sa končí prorocké svedectvo Ruska a Putina. Daniel 11,11 sa teda zhoduje so Zjavením 11,11, lebo práve tam sú dvaja svedkovia znovu privedení k životu.

V posvätnnej milleritskej histórii začal Pán po sklamaní z 19. apríla 1844 po druhý raz zhromažďovať svoj ľud a tým, čo Pán v tom čase použil na zhromaždenie svojho ľudu, bolo poznanie, že naplňajú čas meškania z podobenstva o desiatich pannách v dvadsiatej piatej kapitole Matúša, a tiež z druhej kapitoly Habakuka. Aby milleriti rozpoznali svoj stav a navrátili sa, museli rozpoznať seba samých ako tých, ktorí sú predstavení v Božom prorockom Slove. Potrebovali vidieť, že sú Božím ľudom na rozdiel od tých, ktorí sa za Jeho ľud len vyznávali. Tým, že zhromažďoval svoj sklamaný ľud, poskytoval názorný obraz zástavy pozdvihnutej pre pohanov, a tak zdôrazňoval rozdiel medzi svojím pravým, hoci sklamaným ľudom, a svojím ľudom iba podľa vyznania.

A v ten deň bude koreň Izaiov stáť ako zástava pre národy; pohania ho budú hľadať a jeho odpočinok bude slávny. A stane sa v ten deň, že Pán po druhý raz vystrie svoju ruku, aby získal späť ostatok svojho ľudu, ktorý zostane, z Asýrie, z Egypta, z Patrosu, z Kúša, z Élámu, zo Šineáru, z Chamátu a z ostrovov mora. A vztýči zástavu pre národy, zhromaždí vyhnancov Izraela a rozptýlených z Júdu posbiera zo štyroch končín zeme. Izaiáš 11:10–12.

Keď prorok Jeremiáš predstavuje tých, ktorí boli 19. apríla 1844 sklamaní, poukázal na to, že sa už nespájal so „zhromaždením posmievačov“, ktorí používali nenaplnenú predpoveď z roku 1843 ako dôkaz, že tí, ktorých Jeremiáš predstavoval, boli falošnými prorokmi.

Nesedel som v zhromaždení posmievačov, ani som sa neradoval; sedel som osamote pre tvoju ruku, lebo si ma naplnil rozhorčením. Jeremiáš 15,17.

„Zhromaždenie posmievačov“ vyhnalo tých, ktorých predstavoval Jeremiáš.

„Mnohí boli prenasledovaní svojimi neveriacimi bratmi. Aby si niektorí zachovali svoje postavenie v cirkvi, súhlasili s tým, že budú o svojej nádeji mlčať; iní však cítili, že vernosť Bohu im zakazuje takto skrývať pravdy, ktoré im On zveril do opatery. Nemálo ich bolo vylúčených zo spoločenstva cirkvi z nijakého iného dôvodu, než že vyjadrovali svoju vieru v Kristov príchod. Pre tých, ktorí znášali túto skúšku svojej viery, boli veľmi vzácne slová proroka: ‚Vaši bratia, ktorí vás nenávidia a zavrhujú vás pre moje meno, hovoria: Nech je oslávený Hospodin! Ale On sa ukáže na vašu radosť a oni budú zahanbení.‘ Izaiáš 66:5.“
Veľký spor vekov, 372.

Keď Pán pozdvihne zástavu pre pohanov, stane sa to vtedy, keď po druhý raz vystrie svoju ruku, aby zhromaždil zvyšok svojho ľudu, ktorí sú vyhnancami Izraela. Sú to tí, ktorí už viac nesedia v „zhromaždení posmievačov“.

„Koreň Izaiho“ je symbolom dvoch krvných línií, jednej z judaizmu spojenej s krvnou líniou pochádzajúcou mimo judaizmu, a predstavuje nielen krvnú líniu Ježiša, ale je aj symbolom spojenia Božstva s ľudstvom, lebo koruhva, ktorá je pozdvihnutá, predstavuje ľud, ktorý bol navždy zapečatený do stavu a skúsenosti spojenia Božstva s ľudstvom, čo je takisto znázornené v desiatom verši jedenástej kapitoly Daniela symbolom „pevnosti“. V desiatom verši je čas pečatenia sto štyridsaťštyritisíc naznačený prorockým chápaním pevnosti, ktorou je hlava. V dejinách jedenásteho verša a vojny na Ukrajine Pán naťahuje svoju ruku po druhý raz, aby zhromaždil vyhnanco, ktorí boli sklamaní.

Preto sme so svedectvom Daniel 11 ako so štruktúrou identifikovali vniknutie pápežstva do prorockých dejín tesne pred nedeľným zákonom. Videli sme dielo republikánskeho rohu, predstaveného Trumpom, keď sa stáva ôsmym, ktorý je zo siedmich, a začína dielo spájania cirkvi a štátu. Máme líniu odpadlickeho rohu protestantizmu, predstavenú Makabejcami. V tých istých dejinách, predstavených týmito veršami, aplikujeme líniu siedmich hromov, ktorá je zároveň líniou podobenstva o desiatich pannách, pričom identifikujeme skúsenosť sto štyridsiatich štyroch tisícov, ako aj líniu troch anjelov, ktorá načrtáva dielo pravého protestantského rohu. Jednou z udalostí pre pravý protestantský roh v týchto dejinách je druhé zhromaždenie.

Druhé zhromaždenie sa udialo v dejinách posolstva druhého anjela a taktiež sa udialo v dejinách tretieho anjela od roku 1844 až do roku 1863, čím sa z dejín mileritského hnutia ustanovujú dvaja svedkovia o tom, že Pán po druhý raz vystiera svoju ruku, aby zhromaždil svoje rozptýlené stádo.

„23. septembra mi Pán ukázal, že vystrel svoju ruku po druhý raz, aby získal späť ostatok svojho ľudu, a že v tomto čase zhromažďovania sa musí úsilie zdvojnásobiť. V čase

rozptýlenia bol Izrael zbitý a roztrhaný, ale teraz, v čase zhromažďovania, Boh uzdraví a obviaže svoj ľud. V čase rozptýlenia malo úsilie vynaložené na šírenie pravdy len malý účinok, vykonalo len málo alebo nič; ale v čase zhromažďovania, keď Boh vzal do svojej ruky zhromažďovanie svojho ľudu, úsilie šíriť pravdu bude mať svoj zamýšľaný účinok. Všetci majú byť zjednotení a horliví v diele. Videla som, že bolo nesprávne, aby sa ktokoľvek odvolával na rozptýlenie ako na príklad, ktorý by nás mal teraz riadiť v čase zhromažďovania; lebo ak by Boh pre nás teraz neurobil viac, než urobil vtedy, Izrael by nikdy nebol zhromaždený.“ Early Writings, 74.

V dodatku k Early Writings sestra Whiteová vysvetľuje práve uvedenú poznámku:

„3. Výrok, že Pán ‚vystrel svoju ruku po druhý raz, aby získal späť ostatok svojho ľudu,‘ na strane 74, sa vzťahuje iba na jednotu a silu, ktoré kedysi jestvovali medzi tými, čo očakávali Krista, a na skutočnosť, že začal svoj ľud znovu zjednocovať a pozdvihovať.“ Early Writings, 86.

Posvätné dejiny siedmich hromov, predstavujúce obdobie od 11. augusta 1840 do 22. októbra 1844, boli predobrazom posvätných dejín od 22. októbra 1844 až po vzburu roku 1863. Riadok za riadkom prvé dejiny predstavovali znázornenie múdrych panien a druhá línia poskytovala znázornenie bláznivých panien. Obe dejiny sa začali, keď zostúpil anjel s posolstvom, ktoré malo byť zjedené. Príchod anjela v oboch dejinách začal proces skúšky, ktorý spôsobil rozptýlenie, a do roku 1849 bolo sestre Whiteovej ukázané, že Pán opäť vystiera svoju ruku po druhý raz, tentoraz aby zhromaždil tých, ktorí boli rozptýlení 22. októbra 1844.

Boli rozptýlení Veľkým sklamaním, tak ako boli múdri 19. apríla 1844 rozptýlení svojím prvým sklamaním. Druhé zhromaždenie potvrdilo, že Pán „začal opäť zjednocovať a pozdvihovať svoj ľud“. Pri druhom zhromaždení Pánovo dielo zahŕňa pozdvihnutie zástavy, ktorá je navzájom zjednotená na základe posolstva a ktorej ľudskosť je zjednotená s Jeho božstvom. Účelom zástavy je povolať Božie iné stádo von z Babylonu, čo sa uskutočňuje tým, že muži a ženy vidia zástavu.

Zástava je vojskom tých, ktorí v čase skúšky nedeľného zákona zjednotili svoje človečenstvo s Kristovým Božstvom. Teda druhé zhromaždenie označuje, že „koreň Izaiho“ bude pozdvihnutý, nesúc dvojakú prorockú symboliku Rúť, pohanky, ktorá je zhromaždená zástavou tým, že je spojená s Bóazom, symbolom sto štyridsaťštyritisíc, a zároveň symbolom Vykupiteľa, ktorý za Rúť zaplatil cenu a bol jej blízkym príbuzným. Vtelením Kristovej božskej prirodzenosti do padlého tela ľudskej prirodzenosti sa stal našim blízkym príbuzným. Zástavou, ktorá je pozdvihnutá, sú tí, ktorí sú zjednotení posolstvom a ktorí dovršujú dielo spojenia svojho človečenstva s Kristovým Božstvom pred nedeľným zákonom.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

Ocenenie Biblie rastie jej štúdiom. Kamkoľvek sa študent obráti, nájde zjavenú nekonečnú múdrosť a lásku Boha.

„Význam židovského poriadku ešte nebol úplne pochopený. V jeho obradoch a symboloch sú v náznakoch predstavené pravdy veľké a hlboké. Evanjelium je kľúčom, ktorý odomyká jeho

tajomstvá. Poznaním plánu vykúpenia sa jeho pravdy otvárajú chápaniu. Je našou výsadou rozumieť týmto podivuhodným témam oveľa viac, než im rozumieme. Máme chápať hlboké Božie veci. Anjeli túžia nazerať do právd, ktoré sú zjavované ľudu, ktorý so skrúšeným srdcom skúma Božie slovo a modlí sa za väčšiu dĺžku i šírku, hĺbku i výšku poznania, ktoré jedine On môže dať.

„Ako sa približujeme k záveru dejín tohto sveta, proroctvá týkajúce sa posledných dní si obzvlášť vyžadujú naše štúdium. Posledná kniha novozmluvných Písiem je plná právd, ktoré potrebujeme pochopiť. Satan oslepil mysle mnohých, takže s radosťou prijali akúkoľvek zámienku, aby si zo Zjavenia neurobili predmet svojho štúdia. Kristus však tu prostredníctvom svojho služobníka Jána vyhlásil, čo sa bude diať v posledných dňoch, a hovorí: ‚Blahoslavený, kto číta, a tí, ktorí počúvajú slová tohto proroctva a zachovávajú to, čo je v ňom napísané.‘ Zjavenie 1:3.

„A toto je večný život,“ povedal Kristus, „aby poznali Teba, jediného pravého Boha, a Ježiša Krista, ktorého si poslal.“ Ján 17,3. Prečo si neuvedomujeme hodnotu tohto poznania? Prečo tieto slávne pravdy nehoria v našich srdciach, nechvejú sa na našich perách a neprenikajú celú našu bytosť?

„Tým, že nám Boh dal svoje slovo, uviedol nás do vlastníctva každej pravdy nevyhnutnej pre našu spásu. Tisíce čerpali vodu z týchto studní života, a predsa sa ich zásoba nezmenšuje. Tisíce postavili Pána pred seba a hľadením na Neho boli premenení na ten istý obraz. Ich duch horí v ich vnútri, keď hovoria o Jeho povahe a rozprávajú, čím je pre nich Kristus a čím sú oni pre Krista. No títo skúmatelia nevyčerpali tieto vznešené a sväté témy. Tisíce ďalších sa môžu zapojiť do diela skúmania tajomstiev spásy. Keď sa rozjímame o Kristovom živote a o charaktere Jeho poslanca, lúče svetla budú pri každom pokuse objaviť pravdu žiarieť čoraz zreteľnejšie. Každé nové skúmanie odhalí niečo hlbšie zaujímavé než to, čo už bolo zjavené. Táto téma je nevyčerpatel'ná. Štúdium Kristovho vtelenia, Jeho zmiernej obete a sprostredkovateľského diela bude zamestnávať myseľ usilovného študenta, dokiaľ bude trvať čas; a keď pozdvihne zrak k nebu s jeho nespočítanými rokmi, zvolá: ‚Veľké je tajomstvo pobožnosti.‘“

„Vo večnosti sa naučíme to, čo by nám bolo otvorilo porozumenie, keby sme boli prijali osvietenie, ktoré tu bolo možné získať. Témy vykúpenia budú po večné veky zamestnávať srdcia, mysle i jazyky vykúpených. Pochopia pravdy, ktoré Kristus túžil otvoriť svojim učeníkom, no oni nemali vieru, aby ich obsiahli. Stále a navždy sa budú objavovať nové pohľady na dokonalosť a slávu Krista. Po nekonečné veky bude verný Hospodár vynášať zo svojho pokladu veci nové i staré.“ Kristove podobenstvá, 132–134.